

Dette lykkedes ham dog ikke. Saa saare Tankerne fik fat i disse ulykkelige Tegninger, blev de øjeblikkelig lysvaagne. En Timestid laa han derpaa med Hænderne under Nakken og stirrede op i det lave og møre Træloft med de mange Oljebærer. Og idet han nu i nøgtern Morgenstemning gennemgik Nattens Oplevelse, var han ikke fri for at blive lidt forlegen over sin Opførsel. Han tænkte paa, at han dog vist havde baaret sig noget ungdommelig ad. I hvert Fald skyldte man jo selv en Dame af Fru Engelhardts Kvalitet et vist Hensyn . . .

Da han var staaet op og havde faaet sin Morgenkaffe, blev han ganske klar over, at han havde begaaet en Dumhed. Han havde taget Sagen for højtidelig, i det hele været for højt oppe. — Skulde han mon ikke have drukket lidt rigelig?

Ikke destomindre vedblev han at føle dette sære Behag ved at være hjemme, som han længe ikke havde kendt. Han havde tændt sin Pibe og sad og vuggede sig saa smaat i sin Ruin af en Gyngestol, mens hans Øjne dvælede øvre paa et af Nabo-gadens Smaahuse, hvis Salsvinduer han havde Udsigt til over Plankeværket. I et af Vinduerne saaes et Par rødkindede Børn og en Kone, der sad og stoppede Strømper, og udenfor paa den solbeskin-nede Mur hang et grønmalet Bur med en Irisk. Han gjorde sig det ikke klart, hvad det egentlig var, der fængslede ham derovre. Det var jo det samme lille Billede af tryk og rolig Hverdagslykke, han i saa mange Aar havde haft for Øje her. Men der var kommen ligesom noget nyskabt over det denne Morgen; det var næsten, som saae han det nu for første Gang.

Han foer nervøst sammen, da det bankede paa Døren.